

ným a platným projevem vůle právnické osoby, za kterou bylo učiněno, a nemohlo založiti ani platný závazek této právnické osoby ani právo druhé strany. Nezáleží na tom, jak dalece šlo o věc interní, ježto k platnému usnesení bylo třeba zachovati předpisy zákona. K právní účinnosti věnování sporných částek a výplaty jich městskému úřadu bylo třeba platného usnesení, neboť zákon, předepsav určité náležitosti, uznává za platný projev jen usnesení odpovídající jeho předpisům. Otázka, zda žalovaná obec měla možnost přezkoumati postup, jehož použila nemocenská pokladna pro foro interno, může míti význam jen při posouzení její bezelstnosti. Tato bezelstnost sama o sobě nemůže učiniti nicotné právní jednání platným a právně účinným. Nejde o zrušení platné a závazné smlouvy, nýbrž jest na věc podle žaloby pohlížeti tak, že ke smlouvě vůbec nedošlo a že jde o vrácení peněz daných bez právního důvodu. Zda a jak dalece jest žaloba oprávněna, vyplyne ovšem teprve ze skutkových zjištění, jež mají býti učiněna. Předpis § 17 d. čís. 4 nevyklučuje, by žalobkyně nevymáhala na žalované peníze, jež podle jejího tvrzení byly jí, její předchůdkyni vyplaceny neprávem žalované obci. Může tak učiniti, i když jest oprávněna uplatňovati náhradní nároky proti členům představenstva. Otázkou, zda Ústřední sociální pojišťovna jako dozorčí úřad byla oprávněna prohlásiti věnovací usnesení za neplatné, nebude se třeba zabývati, bude-li se vycházeti ze zjištění, že nedošlo vůbec k platnému usnesení nebo že k věnování a k výplatě sporných peněz bylo třeba zvláštního fondu, jehož nebylo. Odvolací soud správně vyslovil, že usnesení odporující donucovacím předpisům veřejnoprávním nemohlo založiti právo stran. Nehledíc k tomu, nelze ze zákona dovoditi, že by nezákonné usnesení nemohlo býti zrušeno dozorčím úřadem. Zákon neupírá právo to výslovně dozorčím úřadům; nedala-li se tudíž vada v hospodaření napravit jiným způsobem, byl dozorčí úřad zajisté oprávněn zrušiti vadné usnesení. V § 19 byly jen naznačeny způsoby, jimiž mohl úřad upravit stav nevyhovující zákonu. To platí tím spíše, je-li správným skutkový přednes žalující strany, podle něhož bývalý starosta žádal dodatně o schválení darů. Podle toho není vyloučeno, že představenstvo nepokládalo věnování za konečné a učinilo je závislým na schválení dozorčím úřadem. Nezáleží na tom, na který úřad byla žádost podána, neboť žádost mohl vyřídit jen úřad, jenž v době podání byl k vyřízení příslušný. Bližší bude lze posouditi teprve po doplnění skutkového stavu a bylo proto i tu nařízeno právem doplnění jednání. Není tudíž důvodu, pro který by nejvyšší soud zrušil anebo změnil napadené usnesení, tím méně, by s opomenutím druhé stolice obnovil rozsudek procesního soudu.

Čís. 9169.

Měrné z dolových měr požívá přednostního zástavního práva na horních nemovitostech, jichž se týče. Zjistiti, zda se účtované měrné týká prodaných měr a přebytků dolových, není povinností exekučního soudu,

nýbrž náleží báňskému úřadu (finanční prokuratuře), by o tom podal průkaz příslušnými listinami buď při přihlášce nebo při rozvrhovém roku.

(Rozh. ze dne 12. září 1929, R I 730/29.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za vydražené horní podstaty přikázal soud první stolice v přednostním pořadí měrné, přihlášené báňským hejtmanstvím v Praze. K odporu úvěrního ústavu soud první stolice zamítl návrh na přikázání měrného, ježto nemá přednostního zástavního práva podle § 246 ex. ř. a ježto kromě toho nevyplývá z přihlášky, pokud se měrné vztahuje na věci prodané v dražbě. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Měrné, přihlášené báňským hejtmanstvím v Praze, týká se podle přihlášky revírního báňského úřadu v Ch., aniž by však z přihlášek bylo zřejmo, že se tam zmíněné předpisy měrného vztahovaly na vydražené horní podstaty. Rozvrh má se však státi podle § 214 ex. ř. podle výsledků rozvrhového roku na základě přihlášek, spisů řízení dražebního a výpisů z knih, doplněných až do dne poznámky o uděleném příklepu. Jak shora řečeno, není zjištěno podle těchto důkazů, že se žádané měrné vztahuje na vydražené horní podstaty.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jakž plyne z § 215 ob. zák. hor., požívá měrné z dolových měr přednostního práva zástavního (§ 15 nař. min. fin. ze dne 4. října 1854, čís. 267 ř. zák., čl. III. uv. zák. k ex. ř.) na horních nemovitostech, jichž se měrné týče. Zdali tento předpoklad přednostního přikázání měrného jest splněn, zdali účtované měrné se týkalo prodaných měr a přebytků dolových, to zjistiti nebylo, jak mylně za to má dovolací rekurentka, povinností exekučního soudu, nýbrž o tom podati průkaz příslušnými listinami náleželo podle ustanovení § 210 ex. ř. báňskému hejtmanství, pokud se týče finanční prokuratuře, a to buď při přihlášce nebo při rozvrhovém roku. Tomuto požadavku vyhověno nebylo a, tvrdí-li finanční prokuratura v dovolacím rekursu opak, nemá toto tvrzení v přihláškách, pokud se týče v připojených k nim dokladech opory. Ježto průkaz o řečené okolnosti nebyl podán a okolnost ta ani jinak ze spisů zřejmě nebyla, nepochybily nižší soudy, nepřikázavše měrné v přednostním pořadí. Dovolací rekurs není opodstatněn.

Čís. 9170.

Společnost s obmezeným ručením může používatí v právním styku i zmocněnců, kteří nejsou zákonnými zástupci, nýbrž jen zástupci společnosti z vůle jednatelů.